

Tjekliste til fordele og ulemper ved forskellig teamorganisering

Når man tilrettelægger sin teamorganisering på området for børn og unge med særlige behov, er der to delvist modstridende hensyn, der trækker i hver sin retning ved organiseringen af team.

Alle organisationsændringer handler ikke kun om tilvalg, men også fravalg og/eller nedprioriteringer. Netop opmærksomheden på det bevidste valg er i fokus hér.

Det første er hensynet til specialisering, der taler for en forholdsvis specialiseret teamopdeling, hvor der i hvert team er fokus på få kerneopgaver. Det anden er hensynet til sammenhæng i sagsbehandlingen, der taler for opdeling i færre teams.

Ved valg af teamorganisering bør der derfor være fokus på, hvordan de udfordringer, der er ved den valgte organisering, håndteres i praksis.

Dernæst bør der tages højde for, hvor store eller små de enkelte teams kan være. Et team er kendetegnet ved, at det er en gruppe af medarbejdere, der sammen skal løse en bestemt opgave eller en gruppe af opgaver, og hvor man internt i teamet understøtter hinanden i opgaveløsningen. Der er derfor grænser for, hvor store teams kan være. Hvis der er mange sagsbehandlere, der arbejder med den samme målgruppe og samme opgaver, kan de med fordel deles op i flere parallelle teams, der fx hver tager sig af børn og unge med særlige behov i et eller flere skoledistrikter.

Teamopdeling med fokus på sammenhæng i sagsforløb

I teamorganisering med fokus på sammenhængen i sagsforløbet vil sagsbehandlerne i teamet typisk have ansvaret for sagerne helt fra begyndelsen og fx også stå for modtagelse og vurdering af underretninger.

Teams organiseret efter denne model vil typisk være afgrænset efter fx skoledistrikter eller områder for at holde antallet af medlemmer i teamet nede.

Sagsbehandlerne følger dermed hele sagsgangen med:

- Modtagelse af sager og herunder også vurdering af, om der er behov for forebyggende indsats efter Servicelovens § 11, eller om der skal iværksættes en børnefaglig undersøgelse efter Servicelovens § 50.
- Udarbejdelse af børnefaglig undersøgelse.
- Udarbejdelse af handleplan og kontakt til og aftale med udfører og anbringelsessted.

Organisering og tværfagligt samarbejde:

Hvordan vælges mellem forskellige organiseringsformer?

- Opfølgning på sagerne og dialog med anbringelsessted, andre udførere, skole/dagtilbud, PPR, sundhedspleje mv.

Fordelene ved denne organisering er blandt andet:

- Sagsbehandlerne kommer tidligt og dermed grundigt ind i sagerne fra start og får afklaret, hvad problematikken handler om. Dermed kan det måske undgås, at en sag bliver til en omfattende sag.
- Ved børnefaglige undersøgelser har sagsbehandlerne muligvis også allerede et godt kendskab til sagen, så den børnefaglige undersøgelse kan udarbejdes hurtigere, end hvis det skal laves af et særligt § 50-team.
- Mulighed for en styrket relation til børnene/de unge og familierne. Familierne oplever således også kun at have én sagsbehandler fra start til slut i sagsforløbet. Det giver mulighed for et styrket tillidsforhold mellem sagsbehandler og barn/ung/familie. Det bedre kendskab til familien og deres behov giver også mulighed for at vælge de rigtige indsatser.

Udfordringerne ved denne organiseringsform er blandt andet:

- At sagsbehandleren skal favne bredt, og med en stor sagsstamme kan det være udfordrende at overholde de lovgivningsmæssige tidsfrister/krav.
- Sikring af tilstrækkelig specialiseret viden i de enkelte dele af sagsforløbet, særligt ved matchning mellem barn/ung og foranstaltning.

Teamopdeling med fokus på specialisering

Nedenfor er angivet en række forskellige teams, som man kan dele myndighedsarbejdsområdet for børn og unge med særlige behov op i:

Ved en høj grad af specialisering af teams, kan der fx skelnes mellem:

- Modtagelsesteam – Det vil sige, at håndtering af underretninger, akuttvurderinger, genvurderinger i kendte sager mv. er placeret i en selvstændig enhed.
- Undersøgelsesteam – Det vil sige, at udarbejdelsen af (nye) børnefaglige undersøgelser er placeret i en selvstændig enhed.
- Børne-/ungeteams – Det vil sige, at der typisk er defineret en grænse til og med det fyldte 12. år, og at der hermed er hhv. et børne- og et ungeteam.
- Handicapteam – Det vil sige, at sagsbehandling vedrørende børn og unge med funktionsnedsættelser er placeret i en selvstændig enhed.
- Anbringelsesteam – Det vil sige, at matchning mellem barn/ung og anbringelsessted og opfølgning på de enkelte anbringelser er placeret i et selvstændigt team.
- Skolerådgivere – Det vil sige, at der i forhold til skoler og dagtilbud er socialrådgivere, som har en særlig vejledende og understøttende rolle.

Organisering og tværfagligt samarbejde:

Hvordan vælges mellem forskellige organiseringsformer?

Udfordringerne ved en høj grad af specialisering mellem teams kræver et særligt fokus på:

- Flowet i forløbet i den enkelte sag, hvor der bør være en særlig opmærksomhed på, hvordan der ikke tabes momentum i sagsgangen.
- Hvordan sikres overlevering af viden mellem teams, så der ikke skal laves dobbeltarbejde, eller så vigtig viden om barnet/den unge/familien ikke går tabt.
- At sørge for, at den gode relation og tilliden mellem sagsbehandleren og barnet/den unge/familien ikke mistes, så indsatserne dermed får mindre effekt.
- Fastholdelse af den gode relation til kontaktpersonen, familiebehandleren og plejefamilien.